

7. Η ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Αλλ' ο καυχώμενος ας καυχάται εις τούτο, ότι εννοεί και γνωρίζει εμέ, ότι εγώ είμαι ο Κύριος, ο ποιών έλεος, κρίσιν, και δικαιοσύνην επί της γης. Επειδή εις ταύτα ευαρεστούμαι, λέγει Κύριος.» Ιερεμίας 9/θ' 24.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιερ. 9/θ', Ιερ. 10/ι' 1-15, Ρωμ. 1/α' 25, Ιερ. 26/κς', Πράξ. 17/ιζ' 30, Πράξ. 5/ε' 34-41.

Οι επώδυνες προσπάθειες και οι θλίψεις του δούλου του Θεού συνεχίζονται. Για την ακρίβεια, το μεγαλύτερο μέρος του ομώνυμου βιβλίου αναφέρεται στις δυσκολίες που αντιμετώπισε ο προφήτης όταν προσπάθησε να μεταφέρει στο λαό το μήνυμα της αγάπης και του ενδιαφέροντος του Κυρίου.

Σκεφτείτε τι θα είχε συμβεί εάν ο λαός άκουγε τον Ιερεμία και αποδεχόταν την προειδοποίηση του προφήτη. Εάν είχαν ακούσει – εάν ο λαός, οι βασιλείς και οι ηγέτες είχαν ταπεινωθεί ενώπιον του Θεού – η τρομερή κρίση δεν θα ερχόταν. Είχαν την ευκαιρία να μετανοήσουν. Παρά τα λάθη τους, παρά το κακό που είχαν κάνει, η πόρτα της λύτρωσης και της σωτηρίας παρέμενε ανοικτή. Η πόρτα ήταν ανοικτή, όμως εκείνοι δεν θέλησαν να μπουν.

Είναι εύκολο σήμερα να κοιτάζουμε επικριτικά την σκληροκαρδία τους. «Ταύτα δε πάντα εγίνοντο εις εκείνους παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν» (Α' Κορ. 10/ι' 11). Στη διάθεσή μας έχουμε όλα αυτά τα παραδείγματα. Τι μαθαίνουμε όμως από αυτά;

ΑΛΛ' Ο ΚΑΥΧΩΜΕΝΟΣ...

Στον Ιερ. 9/θ', ο προφήτης αρχίζει να θρηνεί επειδή βλέπει ότι η καταστροφή της χώρας και του λαού του είναι αναπόφευκτη. Ο Θεός διακήρυξε ότι θα έρθει κρίση στην Ιερουσαλήμ, και όταν ο Θεός λέει κάτι, το κάνει. Εκείνο το οποίο θα αντιμετώπιζαν δεν θα ήταν κάτι το συμπτωματικό, ένα ανεξήγητο τρομερό συμβάν που συμβαίνει κατά καιρούς. Όχι, θα αντιμετώπιζαν την κρίση του Θεού. Και αυτή η συνειδητοποίηση προκάλεσε μεγάλη θλίψη στον Ιερεμία. Η θλίψη του, ωστόσο, αντικατόπτριζε ένα μικρό μόνο μέρος του πόνου που ο Θεός αισθανόταν.

Μπορεί το παρακάτω απόσπασμα να γράφτηκε για διαφορετικό λόγο, ωστόσο το περιεχόμενό του θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα αυτήν την ιδέα: «Για τις αμβλυμένες αισθήσεις μας ο σταυρός είναι μία αποκάλυψη του πόνου τον οποίο η αμαρτία έχει από την έναρξή της προξενήσει στην καρδιά του Θεού. Η κάθε παρέκκλιση από το ορθό, η κάθε πράξη αγριότητας, η κάθε ανθρώπινη αποτυχία να φθάσει στο ιδανικό που Εκείνος έθεσε, Του προξενεί λύπη. Όταν έπεσαν στον Ισραήλ οι συμφορές που ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του χωρισμού του από το Θεό - υποδούλωση στους εχθρούς τους, αγριότητα και θάνατος – λέγεται ότι 'εσπλαχνίσθη η ψυχή Αυτού εις την δυστυχίαν του Ισραήλ.' 'Κατά πάσας τας θλίψεις αυτού εθλίβετο... και εσώκωσεν αυτούς και εβάστασεν αυτούς πάσας τας ημέρας του αιώνος.' (Κριτ. 10/ι' 16, Ησ. 63/ζγ' 9).» Ε. Χουάιτ, Ε. σ. 250.

Διαβάστε Ιερ. 9/θ' την έντονη θρηνωδία του προφήτη. Εστιάστε ιδιαίτερα στα εδ. 23,24. Γιατί αυτά τα λόγια έχουν σχέση και με εμάς σήμερα;

.....
.....
.....

Μπροστά στο θάνατο είμαστε σαν μία πόλη δίχως τείχη. Μπορεί η σοφία, η δύναμη, και τα πλούτη να έχουν κάποια αξία, αλλά το να βασιζόμαστε σ' αυτά, ιδιαίτερα όταν βρισκόμαστε μπροστά σε μία καταστροφή ή όταν ο θάνατος караδοκεί, είναι απολύτως μάταιο, ανούσιο και ανώφελο. Μέσα στις προειδοποιήσεις για καταστροφή, λέγεται εκείνο το οποίο έχει πραγματικά σημασία, και αυτό είναι το να γνωρίσουμε και να κατανοήσουμε όσο μπορούμε το έλεος, την κρίση και την δικαιοσύνη του Θεού. Τι άλλο υπάρχει, τι άλλο μπορεί να μας δώσει ελπίδα και παρηγοριά όταν κάθε επίγειο και ανθρώπινο, ακόμη και το σώμα μας, μας εγκαταλείπουν; **ΣΚΕΨΗ:** Τι μας λέει η σταυρική θυσία για το έλεος, την κρίση και την δικαιοσύνη του Θεού;

Δευτέρα 9 Νοεμβρίου

ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ή ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ;

Όπως είδαμε, ο λαός του Θεού κλήθηκε να διαφέρει από τα γύρω έθνη τα οποία ήταν μέσα στην ειδωλολατρία και τις ψεύτικες διδασκαλίες. Έτσι, οι περισσότερες προειδοποιήσεις στην πεντάτευχο αφορούσαν τις τελετές των γειτονικών εθνών. Οι Ισραηλίτες έπρεπε να είναι οι αληθινοί μάρτυρες του Κυρίου, του Δημιουργού και Λυτρωτή. Δυστυχώς όμως, στην Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε ότι ο λαός παραστρατούσε συνεχώς και έκανε όλα όσα προειδοποιήθηκε να μην κάνει.

Διαβάστε Ιερ. 10/1' 1-15. Τι λέει εδώ ο Κύριος στο λαό Του; Εάν η ίδια προειδοποίηση δινόταν σήμερα, στην εποχή μας, πώς θα γραφόταν;

.....
.....
.....

Ο Ιερεμίας λέει στο λαό εκείνο το οποίο θα έπρεπε ήδη να γνωρίζουν: αυτοί οι θεοί δεν είναι τίποτε άλλο από ανθρώπινες επινοήσεις, δημιουργήματα της ανθρώπινης φαντασίας. Αυτό είναι ένα έξοχο υπόδειγμα των όσων έγραψε ο Παύλος αιώνες μετά: «Μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εις το ψεύδος, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν την κτίσιν μάλλον παρά τον κτίσαντα, όστις είναι ευλογητός εις τους αιώνας. Αμήν» (Ρωμ. 1/α' 25).

Προσέξτε πώς αντιπαράθετει σ' αυτό το εδάφιο ο Παύλος τη δημιουργία με τον Δημιουργό. Η ίδια αντιπαράθεση γίνεται και στα παραπάνω εδάφια του Ιερεμίας όπου γίνεται λόγος για το πόσο ανίσχυροι είναι αυτοί οι «θεοί» σε αντίθεση με τον Μοναδικό και Αληθινό Θεό. Ο Ιερεμίας προσπαθεί να δείξει στους ανθρώπους πόσο ανόητο είναι να θέτουν την εμπιστοσύνη τους σε πράγματα που δεν μπορούν να κάνουν απολύτως τίποτα. Όλα αυτά σε αντίθεση με τον Δημιουργό Θεό, ο Οποίος με τη δύναμή Του όχι μόνο δημιούργησε τον κόσμο αλλά και τον συντηρεί (δείτε Εβρ. 1/α' 3).

Το μήνυμα των εδαφίων είναι διαχρονικό. Μπορεί σήμερα να μην έχουμε τον πειρασμό να προσκυνήσουμε είδωλα ή να ανησυχούμε για τα σημεία στον ουρανό, ωστόσο, είναι πολύ εύκολο να θέσουμε την εμπιστοσύνη μας σε πράγματα που δεν μπορούν να μας σώσουν, όπως τα είδωλα δεν μπορούσαν να σώσουν τον Ιούδα από την επερχόμενη κρίση

ΣΚΕΨΗ: Σε ποια πράγματα υπάρχει ο κίνδυνος να στηριχθούμε περισσότερο από όσο θα έπρεπε;

Τρίτη 10 Νοεμβρίου

ΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Διαβάστε Ιερ. 26/κς' 1-6. Τι ελπίδα δίνει ο Κύριος στο λαό Του;

.....
.....
.....

Το μήνυμα που βλέπουμε εδώ το συναντάμε και σε όλη την Αγία Γραφή, και αυτό είναι η κλήση για μετάνοια – να αφήσουμε τις αμαρτίες μας και να δεχτούμε τη σωτηρία που προσφέρει ο Θεός σε όλους μας. Ποιο είναι το μήνυμα στα παρακάτω εδάφια; Β' Χρον. 6/ς' 37-39, Ιεζ. 14/ιδ' 6, Ματθ. 3/γ' 2, Λουκά 24/κδ' 47, Πράξ. 17/ιζ' 30.

.....
.....

«Οι κάτοικοι του Ιούδα όλοι τους ήταν ανάξιοι. Ο Θεός όμως δεν ήθελε να παραιτηθεί από αυτούς. Με αυτούς το όνομά Του επρόκειτο να υψωθεί στα έθνη. Πολλοί που αγνοούσαν τελείως την ιδιότητά Του, θα έβλεπαν τη δόξα του Θεϊκού χαρακτήρα. Η πρόθεσή Του να κάνει σαφή τα σχέδια της ευσπλαχνίας Του ήταν εκείνη που εξακολουθούσε να στέλνει στους δούλους Του τους προφήτες με το μήνυμα: 'Στράφητε τώρα έκαστος από της οδού αυτού της πονηράς.' Με τον Ησαΐα δήλωσε: "Ενεκεν του ονόματός Μου θέλω μακρύνει τον θυμόν Μου, και διά τον έπαιμόν Μου θέλω βασταχθή προς σε, ώστε να μη σε εξολοθρεύσω." "Ενεκεν εμού, ένεκεν Εμού θέλω κάμει τούτο, διότι πώς ήθελε μολυνθή το όνομά Μου; Ναι, δεν θέλω δώσει την δόξαν Μου εις άλλον.' (Ιερ. 25:5, Ησ. 48:9,11).» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 219,220.

Τόσο στην Παλαιά Διαθήκη όσο και στην Καινή, το μήνυμα του Θεού είναι για όλους το ίδιο: Είμαστε αμαρτωλοί και αξίζουμε την καταδίκη. Μέσω όμως της σταυρικής θυσίας του Χριστού και του εξιλεωτικού Του θανάτου, ο Θεός μπορεί να μας σώσει. Πρέπει να αναγνωρίσουμε την αμαρτωλότητά μας, να επικαλεστούμε με πίστη τις αρετές του Ιησού, οι οποίες μας προσφέρονται παρά την αναξιοτήτά μας, και είναι αναγκαίο να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας. Και φυσικά, η ειλικρινής μετάνοια περιλαμβάνει – με τη χάρη του Θεού – την απομάκρυνση της αμαρτίας από τη ζωή μας.

ΣΚΕΨΗ: Ό,τι κι αν έχουμε κάνει, μπορούμε να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας και να συγχωρεθούμε. Αυτό είναι το σπουδαίο μήνυμα του ευαγγελίου. Για ποιες αμαρτίες χρειάζεται να μετανοήσουμε αυτήν τη στιγμή;

Τετάρτη 11 Νοεμβρίου

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ

Μας είναι δύσκολο να κατανοήσουμε την σκληροκαρδία του λαού. Όπως είδαμε το μήνυμα του Ιερεμία, όσο σκληρό κι αν ήταν, είχε ελπίδα. Εάν μετανοούσαν, σύμφωνα με τις υποσχέσεις και τις συμφορές της διαθήκης, ο Θεός θα απέτρεπε την τρομερή καταδίκη που θα έπεφτε πάνω τους. Εάν έκαναν ότι έπρεπε να κάνουν, εάν υπάκουαν στον Θεό και αποκτούσαν την ευλογία που φέρνει η υπακοή, τότε όλα θα ήταν ομαλά. Ο Θεός θα τους συγχωρούσε, θα τους θεράπευε, θα τους αποκαθιστούσε. Η πρόνοια του ευαγγελίου που δεν είναι άλλη από τη θυσία του Ιησού, θα ήταν αρκετή για να συγχωρεθούν όλες τους οι αμαρτίες και εκείνοι να αποκατασταθούν. Τι ελπιδοφόρο μήνυμα υπάρχει στην υπόσχεση της σωτηρίας!

Ποια ήταν η ανταπόκριση στον Ιερεμία και στο μήνυμά του; (Δείτε Ιερ. 26/κς' 10,11.)

.....
.....
.....
.....

Στο Ισραήλ μόνο η συνέλευση των πρεσβυτέρων θα μπορούσε να φέρει την θανατική καταδίκη, και αυτό εφόσον υπήρχε πλειοψηφία στην ψηφοφορία των κριτών. Οι ιερείς και οι προφήτες εκδίωξαν τον Ιερεμία με σκοπό να τον σκοτώσουν. Ήθελαν να τον παρουσιάσουν σαν πολιτικό εγκληματία και προδότη.

Ποια ήταν η αντίδραση του Ιερεμία;

.....
.....
.....

Παρά την απειλή του θανάτου και τον φόβο που πιθανόν να ένιωθε, ο Ιερεμίας – όπως ρητά είχε προειδοποιηθεί – δεν υποχώρησε ούτε ωραιοποίησε το μήνυμα που έλαβε από τον Κύριο (Ιερ. 26/κς' 2). Έτσι, σε αντίθεση με το παρελθόν που μερικές φορές γκρίνιαζε, παραπονιόταν και καταριόταν την ημέρα που γεννήθηκε, ο Ιερεμίας πλέον ήταν ο άνθρωπος του Θεού που εκδήλωνε πίστη και σταθερότητα.

ΣΚΕΨΗ: Πότε ήταν η τελευταία φορά που με προσωπικό κόστος υπερασπιστήκατε την αλήθεια με πίστη; Εάν δεν το κάνετε ποτέ, ποιος πιστεύετε ότι μπορεί να είναι ο λόγος;

Πέμπτη 12 Νοεμβρίου

Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ ΙΕΡΕΜΙΑ

Όπως είδαμε, παρά τους φόβους και τα συναισθήματά του, ο Ιερεμίας παρέμενε σταθερός, αν και γνώριζε ότι αυτή η στάση θα μπορούσε να τον οδηγήσει στον θάνατο. Στο Ιερ. 26/κς' 15, προειδοποίησε έντονα τους ηγέτες και τον λαό «εξεύρετε μετά βεβαιότητας» πως εάν τον θανάτωναν θα τιμωρούνταν γιατί θα έχυναν αίμα αθώου. Ο Ιερεμίας ήξερε πως ήταν αθώος σε όλες τις κατηγορίες που του πρόσαπταν.

Διαβάστε Ιερ. 26/κς' 16-24. Πώς γλίτωσε ο Ιερεμίας τον θάνατο;

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Οι ιερείς και οι προφήτες, εκείνοι που θα έπρεπε να είναι οι πνευματικοί ηγέτες, επιπλήχθηκαν από τους «πρεσβυτέρους» και τον απλό λαό, οι οποίοι υπερασπίστηκαν τον Ιερεμία. Αναφέρθηκαν στον Μιχαία που έζησε έναν αιώνα πριν τον Ιερεμία. Ο βασιλιάς τότε όχι μόνο δεν έβλαψε τον Μιχαία αλλά άκουσε και τη συμβουλή του, και ως αποτέλεσμα όλο το έθνος μετανόησε και η καταστροφή αποφεύχθηκε, τουλάχιστον για ένα διάστημα. Τώρα, οι άνθρωποι αυτοί στην εποχή του Ιερεμία, όντας σοφότεροι από τους ηγέτες τους, ήθελαν να γλιτώσουν το έθνος από ένα μεγαλύτερο λάθος – το να θανατώσουν δηλαδή τον προφήτη του Θεού.

Η απαλλαγή του βασιζόταν στο ότι ο Ιερεμίας δεν ήταν ένοχος για όσα τον κατηγορούσαν. Παρόλα αυτά, το μίσος των ιερέων και των προφητών φούντωνε. Η επιθυμία τους για εκδίκηση ήταν τόσο μεγάλη, ώστε την επόμενη φορά ήταν αποφασισμένοι να επιτεθούν στον Ιερεμία μ' όλη τους την οργή. Η απελευθέρωσή του ήταν προσωρινή. Ο προφήτης δεν είχε ακόμη διαφύγει τον κίνδυνο.

Εδώ έχουμε ένα παράδειγμα του πώς ορισμένοι διδάσκονται από τα μαθήματα της ιστορίας, ενώ κάποιοι άλλοι αρνούνται να διδαχτούν από τα ίδια μαθήματα. Κάτι παρόμοιο βλέπουμε μερικούς αιώνες αργότερα, όταν ο Γαμαλιήλ ζητά από τους ηγέτες να χειριστούν με μεγάλη προσοχή το θέμα των ακολούθων του Ιησού.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Πράξ. 5/ε' 34-41. Τι παραλληλισμοί υπάρχουν με την περίπτωση του Ιερεμία; Τι μπορούμε να διδαχτούμε από την ιστορία και από τα λάθη των προηγούμενων;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Εκ τούτου γνωρίζομεν την αγάπην, ότι εκείνος υπέρ ημών την ψυχὴν αυτού ἔβαλε» (Α' Ιωάν. 3/γ' 16). Παρά τη φθορά που η αμαρτία προκάλεσε στη δημιουργία και την ικανότητά μας να εκτιμούμε και να ερμηνεύουμε σωστά, μπορούμε ακόμη να δούμε γύρω στη φύση, στις ανθρωπίνες σχέσεις και στα θαυμάσια της δημιουργίας την αγάπη του Θεού. Στο σταυρό όμως, το πέπλο σκίστηκε, και ο κόσμος είδε τη μεγαλύτερη αποκάλυψη αυτής της αγάπης – μίας αγάπης τόσο μεγάλης που η Ε. Χουάιτ αποκάλυψε ως «αποχωρισμό των Θεϊκών δυνάμεων» The SDA Bible Commentary, τομ. 8, σ. 924.

Αποχωρισμός των Θεϊκών δυνάμεων; Τόσο μεγάλη ήταν η αγάπη του Θεού για εμάς που η Θεότητα, ενωμένη και αγαπημένη από την αιωνιότητα, υπέμενε αυτόν τον «αποχωρισμό» για να μας λυτρώσει. Το «Θεέ μου, Θεέ μου, διά τι με εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27/κζ' 46) είναι η πιο ξεκάθαρη έκφραση αυτού του «αποχωρισμού» που ήταν το κόστος για την σωτηρία μας. Και εδώ μπορούμε να δούμε τον πόνο και τη θλίψη που ο Κύριός μας υπέμεινε για τις αμαρτίες μας.

Δεν πρέπει λοιπόν να απορούμε που «ημείς αγαπώμεν αυτόν, διότι αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς» (Α' Ιωάν. 4/δ' 19). Φυσικά, ως αμαρτωλές υπάρξεις μπορούμε μόνο να μιμηθούμε αυτήν την αγάπη, ενώ πολλές φορές η αγάπη μας στρεβλώνεται από εγωισμό και αμαρτωλές επιθυμίες. Εμείς αντανakλούμε την υπερβατική αγάπη του Θεού, όπως τα λασπωμένα νερά αντανakλούν τον ουρανό.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Παρότι σήμερα δεν λατρεύουμε τα ζώα ή τα στοιχεία της φύσης, πώς κινδυνεύουμε ωστόσο να αποκτήσουμε είδωλα;
2. Ποιος είναι ο ρόλος της μετάνοιας στη ζωή του Χριστιανού;
3. Πώς αντιλαμβάνεστε τον «αποχωρισμό των θεϊκών δυνάμεων»; Τι μας λέει για το μεγάλο κόστος της αμαρτίας;